

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobkyně: **S. V.**, zastoupena Gabrielou Rosenkranz-Tittl, advokátkou se sídlem Praha 2, Žitná 52, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor živnostenský a občanskoprávní, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2011 čj. S-MHMP 856940/2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14. 2. 2011, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti usnesením odboru matrik Úřadu městské části Praha 1 ze dne 27. 10. 2009, jímž bylo podle ust. § 156 odst. 2 správního řádu zrušeno osvědčení o státním občanství České republiky, vydané správním orgánem I. stupně dne 26. 2. 2003 pod č. j. 00518/03.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně uvedla, že na přezkumné řízení, tedy i na přezkum případné správnosti důvodů pro vydání osvědčení o státním občanství, se vztahují lhůty dle § 96 odst. 1 a 97 odst. 2 správního řádu. Tyto lhůty v případě přezkumu jejího osvědčení nebyly dodrženy. Navíc byla žalobkyně rozhodnutím orgánu prvního stupně na svých právech zásadně postižena, poněvadž v dobré víře nabyla práva občana ČR, která jí po více než šesti letech mají být odňata. Odvolací orgán se nezabývat ani základními zásadami správního řízení s premisou šetření práv získaných v dobré víře, ani prekluzivními lhůtami pro přezkum rozhodnutí. Odvolací orgán naopak založil svoji argumentaci na popření existence práv získaných v dobré víře, poněvadž uznává, že při vydání osvědčení v roce 2003 správní orgán původně pochybil, což je teď sanováno po šesti letech k tíži žalobkyně a navíc se tak děje protizákonně, poněvadž odvolací orgán hledá a nachází způsob jak prekluzivní lhůty §§ 96 a 97 správního řádu obejít. Žalobkyně proto navrhla, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy č.j. S-MHMP 856940/2010 ze dne 14. 2. 2011, tak i rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odbor matrik, Č.j. UMCP1 112780/2009 ze dne 27. 10. 2009, a aby přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení včetně nákladů na právní zastoupení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí napadeného a odmítl žalobní námitky. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Soud především konstatoval, že žalobkyně v závěru své žaloby ze dne 21. 4. 2011 uvedla, že hodlá odůvodnění žaloby detailněji rozvést a že k tomu žádá čas do 18. 5. 2011. Záměr žalobu doplnit pak žalobkyně sdělila soudu i v podání ze dne 30. 5. 2011. Soud však shledal, že od tohoto data ani dosud nedoručila žalobkyně soudu žádné podání, jímž by svou žalobu doplnila či rozvedla. Vzhledem k tomu soud zkoumal, zda původní žaloba obsahuje alespoň jeden řádný žalobní bod, tedy tvrzení, z něhož by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Vzhledem k tomu, že původní žaloba obsahuje právě dvě taková tvrzení, a to námitku nedodržení lhůt podle § 96 odst. 1 a § 97 odst. 2 správního řádu a nedodržení základní zásady správního řízení o šetření práv nabytých v dobré víře, dospěl soud k závěru, že žalobu lze projednat právě v rozsahu těchto dvou žalobních bodů.

Dále soud zjistil, že v obsahově obdobné věci rozhodl Městský soud v Praze již rozsudkem č. j. 9A 83/2011-55 ze dne 27. února 2014, kdy žalobu jako nedůvodnou zamítl. Vzhledem k tomu, že v nyní projednávané věci šlo o skutkově i právně tytéž okolnosti, soud přihlédl k závěrům z citovaného rozsudku, neboť neshledal důvody k tomu, aby se od nich odchýlil.

Soud ve věci sp. zn. 9A 83/2011 konstatoval zejména toto:

„Soud přisvědčuje žalobci, že na postup podle § 156 odst. 2 správního řádu se přiměřeně uplatní ustanovení týkající se přezkumného řízení obsažená v hlavě IX části druhé správního řádu. Tato ustanovení se však použijí toliko „přiměřeně“, mj. se tedy neaplikují tam, kde ust. § 156 odst. 2 správního řádu stanoví výslovně jinak, a sice, že

usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení“. Podle stanoviska soudu je tato úprava speciální ve vztahu k „obecné“ úpravě v ust. hlavy IX části druhé správního řádu. Nelze proto aplikovat ust. § 96 odst. 1 správního řádu a ust. § 97 odst. 2 správního řádu, která zakotvují lhůty pro rozhodování v „obecném“ přezkumném řízení. Námitka žalobce na porušení posledně zmiňovaných ustanovení tedy není důvodná. K obdobnému závěru dospěla i odborná literatura (Vedral, Josef: Správní řád – komentář, II. vydání, BOVA Polygon, Praha 2012). Soud v dalším pro stručnost v plném rozsahu odkazuje na právní posouzení správního orgánu prvního stupně a žalovaného, který v odůvodnění svého rozhodnutí velmi podrobně, přesvědčivě a přiléhavě uvedený právní názor rozvedl.

Soud nemohl vejít ani na námitku negativního dopadu rozhodnutí do soukromého života žalobce, který nabyt práva v dobré víře. Je tomu tak proto, že ust. § 94 odst. 4 a odst. 5 ve spojení s ust. § 2 správního řádu, týkající se ochrany práv nabytých v dobré víře, jsou, na rozdíl od předchozího, plně aplikovatelná i na přezkumné řízení vedené podle § 156 odst. 2 správního řádu. Žalobce v žalobě namítá, že se správní orgány ochranou práv nabytých v dobré víře nezabývaly. Tak tomu ale není. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že přezkoumávaným osvědčením žalobce žádná práva nenabyl, neboť je to z povahy věci vyloučeno. Vycházel přitom z předpokladu, že vydáním osvědčení o státním občanství osobě, která státním občanem České republiky ve skutečnosti není, se tato osoba státním občanem České republiky nestane. Z toho pak jednoznačně plyne, že pokud žalobce z přezkoumávaného osvědčení nenabyl žádná práva, neexistují žádná práva nabytá v dobré víře, která by bylo možno v následně vedeném přezkumném řízení chránit.“

Vycházejí ze závěrů takto formulovaných, soud ve věci nyní projednávané rovněž konstatoval, že není důvodná námitka žalobkyně argumentující lhůtami podle ust. § 96 odst. 1 a § 97 odst. 2 správního řádu. Jak je zřejmé z ust. § 156 odst. 2 správního řádu, speciální právní úpravu ohledně doby, po kterou lze vydat usnesení, jímž se zrušuje dříve vydané osvědčení. Tato speciální úprava má pak přednost před obecnou úpravou vyjádřenou v ust. § 96 odst. 1 a § 97 odst. 2 správního řádu, a v důsledku toho se tyto normy na věc nepoužijí. Správní orgány proto nepochybily, jestliže rozhodly bez přihlédnutí k nim.

Soud rovněž neshledal důvodnou námitku ohledně negativního dopadu do práv žalobkyně nabytých v dobré víře. Jak obsáhle a srozumitelně vyložil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, „osvědčení o státním občanství České republiky je deklaratorním správním aktem; státní občanství se jeho vydáním nenabývá, ale pouze osvědčuje. Je-li toto osvědčení vydáno v rozporu se zákonem, tj. je-li vydáno fyzické osobě, která nemá státní občanství České republiky, není toto osvědčení schopno neexistující státoobčanský status založit, byť by jeho držitel byl v dobré víře, že má postavení občana České republiky. .... Vydáním osvědčení o státním občanství České republiky se tedy státní občanství České republiky nenabývá, nýbrž pouze prokazuje, stejně jako například občanským průkazem nebo cestovním dokladem. Z tohoto důvodu se odvolatelka nemohla stát vydáním předmětného osvědčení státní občankou České republiky.“(viz str. 6 napadeného rozhodnutí).

Tato argumentace žalovaného je naprosto přiléhavá a soud se s ní zcela ztotožnil, uzavíraje pak, že jestliže žalobkyně z původního osvědčení nenabyla žádných práv, pak ovšem neexistují žádná její práva nabytá v dobré víře, která by bylo možno v pozdějším

přezkumném řízení chránit. Nemohlo proto dojít k zásahu do takto neexistujících práv, a tedy ani k nezákonnému postupu ze strany žalovaného Magistrátu hlavního města Prahy.

Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla podána důvodně, Městský soud v Praze ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. července 2015

Za správnost vyhotovení: Mikolášová

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu